

[Jens Jensen.]

er meget værdifuld set i forhold til de lave satser.

§ 24 fastslår, at lejeren har vedligeholdelsespligt med hensyn til vaskekummer, badekar, varme- og kuldeskabe.

I § 68, stk. 9, hvor der omtales det forhold, at ejeren bebor den ene lejlighed i et to-familieshus, lempes bestemmelsen om adgang til opsigelse, og afgørelsen træffes fremtidigt af boligretten. Her er man altså kommet af med kommunalbestyrelsens afgørelse, hvilket jeg hilser med stor tilfredshed.

Jeg har et spørgsmål til den højtærede boligminister vedrørende § 75, hvor det bestemmes, at ejeren skal dokumentere huslejens størrelse pr. 1. september 1939 for at opnå en forhøjelse. I mange lejemaal eksisterer der ingen lejekontrakt, der foreligger knapt huslejekvittering, og ejendommen har måske skiftet ejer flere gange. Jeg vil gerne spørge den højtærede minister, hvorledes han vil ordne disse problemer. Jeg vil endvidere gerne i denne forbindelse spørge, om huslejenævnet har tilstrækkelig bemyndigelse til en sådan afgørelse. Den slags tilfælde vil der blive mange af, og det ville derfor være ønskeligt, om der kunne træffes en hurtig afgørelse.

Jeg har her givet udtryk for mine synspunkter vedrørende lovforslagets betydeligste paragraffer. Forslaget, som i løbet af en dag eller to bliver til lov, skal optages til revision i rigsdagssamlingen 1953—54. Jeg håber, at der til den tid vil være en mere gunstig politisk indstilling overfor huslejeloven. Den har efter min bedømmelse en for stor slagside i lejerens favør.

Med disse bemærkninger skal jeg på mit partags vegne anbefale lejelovsforslaget til vedtagelse.

Jeg skal herefter gå over til en omtale af forslag til lov om ændringer i byggestøttelovgivningen m. m. Under de nuværende forhold, hvor der endnu er en ikke ubetydelig mangel på boliger, er jeg klar over, at det er stykke tid endnu er nødvendigt med statsstøttet boligbyggeri. Der må skaffes flere boliger, men desværre er forholdet det, at byggepriserne stiger fra måned til måned og nu har nået en fantastisk højde. Der er mangel på byggematerialer, og der er mangel på faglært arbejdskraft, hvis man forcerer byggeriet frem på samme måde som i 1950.

Det andet spørgsmål, som ikke er mindre vanskeligt, er finansieringen. Her vil jeg gerne stille det spørgsmål, om staten fort-

sat kan finansiere boligbyggeriet efter den hittidige linie med statslån til den meget lave rente? Pengemarkedet ligger på et helt andet niveau, end da loven om byggeri med offentlig støtte blev gennemført i 1946. Med henblik på de stadig stigende byggeudgifter ville det være rigtigt i nogen grad at regulere det statsstøttede byggeri. Hvor stor en del af det samlede byggeri der finansieres ved statslån, har jeg ingen oversigt over, men jeg vil tro, at det statsstøttede byggeri udgør en ikke ringe del deraf.

Når nu byggeudgifterne har nået en så fantastisk højde, hænger det efter min bedømmelse i nogen grad sammen med, at boligministeriet ikke i tide har forsøgt en vis regulering med hensyn til tilsagn om statslån til byggeriet. Et for stort udbud af byggeri medfører selvsagt en stramning af priserne. Det medfører endvidere, at byggetiden bliver forlænget udover det sædvanlige. Forrentningen af byggeri under opførelse bliver for stor i forhold til den senere lejeindtægt, og denne udgift skal jo medregnes i anlægsudgifterne.

En vis regulering af byggeriet med henblik på de forhåndenværende materialer og den arbejdskraft, der er til rådighed, vil være en god foranstaltning til at vælte det, man kalder sortbørs lønninger, og det, man kalder overpriser. Byggeprisen retter sig som en hvilken som helst anden vare efter tilbud og efterspørgsel.

Jeg tillod mig under byggestøttelovens behandling i det politiske udvalg — jeg tror også, jeg har nævnt det her i tinget — at udtale som min opfattelse, at der stilles for vidtgående krav af bygningsdirektoratet, hvilket medfører en fordyrelse af byggeriet. Det er jo fristende for direktoratet at skaffe det bedst mulige byggeri, og det er også fristende at skaffe staten den bedst mulige pantesikkerhed, men jeg synes ikke, det er rigtigt, at der i dyre byggetider til statsfinansiering kræves bedre og dyrere byggeri end det byggeri, der bygges efter de lokale byggevedtægter, der dog er anerkendt og stadfæstet af indenrigsministeriet. Jeg tror også, det er til betydelig ulempe for de projekterende arkitekter, at de af hensyn til forventede statslån og direktoratets krav — idet direktoratet i ikke ubetydeligt omfang vil bestemme bygningernes indretning, beliggenhed, kloakering, dimensioner af murtykkelse, af bjælker og tagtømmer — i en del byggesager ser sig nødsaget til i starten at lade udarbejde en skitse, som de så må forelægge for statens bygnings-